

12. If you are ever unsure about sending a particular message it is probably best not to send it.

13. Abbreviations. Abbreviation usage is quite rampant with e-mail. In the quest to save keystrokes, users have traded clarity for confusion (unless you understand the abbreviations). I would recommend that you use abbreviations that are already common to the English language, such as FYI (For Your Information) and BTW (By The Way) or ASAP (As Soon As Possible). Beyond that, you run the risk of confusing your recipient. **Here are the commonly used abbreviations:**

AFAIK = As Far As I Know

AFK = Away From the Keyboard (to let someone know you stepped away for a moment while live chatting)

FYA = For Your Amusement

IMO = In My Opinion

IMHO = In My Humble Opinion

IMNSHO = In My Not So Humble Opinion

IOW = In Other Words

LOL = Laughing Out Loud

OTOH = On The Other Hand

ROFL = Rolling On The Floor Laughing

ROFLOL = Rolling On The Floor Laughing Out Loud

TIA = Thanks In Advance (used to thank someone up front when you ask for help with something)

TPTB = The Powers That Be

TTFN = Ta Ta For Now

WYSIWYG = What You See Is What You Get

<g> = small grin

<G> = big grin

<VBG> = Very Big Grin

<ggg> = giggling [1, c. 67].

14. Smiles. Part of the nature of a good one-on-one conversation is the use of visual cues. How important are facial expressions and body gestures to a conversation? A simple eye movement can mean the difference between “yes” and “YES”. What about auditory cues? The results are the same.

Since there are no visual or auditory cues with e-mail, users have come up with something called “smiles”. They are simple strings of characters that are interspersed in the e-mail text to convey the writer’s emotions (cues). The most common example is:-). Turn your head to the left and you should see a happy face (the colon are the eyes, the dash is the nose and the parentheses is the mouth).

Here are some examples:

:-) Smiley face

;-) Wink (light sarcasm)

:-(Crying

:-* Kiss

;-| Indifference

:-D Shock or surprise

:-(Frown (anger or displeasure)

:-Q Smoker

:-@ Scream

:-O Yell

:-{ } Wears lipstick [5, c. 87]

Remember that the recipient of your email messages may not know you or your style of speaking and will not be reading your tone of voice nor any nonverbal cues you might give, **he or she will only be reading your words**. Experience has shown that misunderstandings occur when electronic mail is sent with little regard for how it will be read. Sometimes, the use of a computer “smile” can help you emphasize that a particular thing you are saying is meant to be taken humorously or sarcastically [4, c. 98].

In summary, e-mail is a powerful communication tool and an effective means of gaining visibility, if it is used properly. The above guidelines should help you better realize the benefits of e-mail.

References

1. Tubbs S., Moss S. Human communication. – NY.; Sydney, 1991. – 250 p.
2. Бабич Н.Д. Основи культури мовлення. – Львів, 1990. – 190 с.
3. Горелов И.Н. Невербальные компоненты коммуникации. – М., 2000. – 202 с.
4. Лихачева Л.С. Школа этикета: поучения на всякий случай. – Екатеринбург, 1995. – 448 с.
5. Ягер Д. Деловой этикет: как выжить и преуспеть в мире бизнеса. – М.: “Джон Уайли энд Санз”, 1994. – 288 с.

Гаврильєва К.Г.

*Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г.Короленка
Науковий керівник – к. філол. н., доц. Алефіренко Л.Б.*

Словотвірна валентність вербальних та субстантивних основ у процесі творення ад’єктивних суфіксальних дериватів

Проблема творення нових слів, його механізм та структурні елементи, що беруть у цьому участь, та й узагалі сам словотвір як предмет лінгвістичного вивчення цікавлять мовознавців різних країн уже давно. Та лише починаючи з другої половини ХХ століття гостро постає питання про необхідність виділення словотвору в окремий аспект мовознавчої науки. Саме в цей час створюється ряд праць, у яких уточнюється статус дериватології серед інших лінгвістичних дисциплін [1;2;3;4].

О.Д.Мешков у монографії “Словоскладення в сучасній англійській мові” зазначає, що становлення словотвору як самостійного розділу науки про мову проходить активно й порівняно швидко [6, с. 5]. Так, якщо в 1965 році О.С.Кубрякова писала: “У цілому можна стверджувати, що й тепер місце словотвору серед інших лінгвістичних дисциплін, а також деякі особливості словотвірної аналізу продовжують залишатися не зовсім ясними, то вже в 1972 році вона визнала, що словотвір перетворився на системну дисципліну” [5, с. 5].

Зараз із упевненістю можна сказати, що на кінець 70-х років ХХ ст. словотвір оформився як самостійний розділ мовознавчої науки. Його розвиток засвідчує поява ряду робіт, як загального характеру, що мають принципове значення й знаменують собою вихід словотвору на самостійну арену, так і часткового, що висвітлюють конкретні проблеми словотвору в тій чи іншій мові.

О.М.Бортнічук, І.В.Василенко, Л.П.Пастушенко у праці “Словотворення в сучасній англійській мові” пишуть: “Словотвір – це розділ мовознавства, що вивчає процеси, способи, типи і правила творення слів, продуктивність, активність і закономірності вживання словотворчих засобів і словотвірних моделей і тісно пов’язаний з іншими розділами мовознавства – фонетикою, граматику, лексикологією і стилістикою. Цей взаємозв’язок і взаємозалежність визначаються системним характером мови” [3, с. 10].

Головною одиницею словотвору є похідне слово, воно утворюється за спеціальною моделлю, елементами якої є основа та афікс. Ядром словотвірної парадигми є основа похідного слова. Розподіл афіксальних морфем за парадигмами з субстантивним, ад’єктивним, вербальним ядром дозволяє встановити структурно чітку схему словотворчої системи мови.

Вивчення моделей похідних слів та словотвірної валентності лексичних одиниць служить утворенню нових слів з іншим значенням. Словотвірна валентність вказує на те, які лексико-морфологічні розряди похідних слів можуть бути утворені від основ іншого лексико-морфологічного розряду. Словотвірна валентність основи залежить від її лексико-граматичного значення. Основи іменників та прикметників мають найбільш виражальну словотвірну валентність, так як вони беруть участь в утворенні іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Вербальні основи у сучасній англійській мові утворюють іменники та прикметники [2, с. 25].

Словотвірна валентність субстантивних та вербальних основ у процесі творення суфіксальних прикметників відображається наступними моделями: $N + Suf = A$ (20 моделей), $V + Suf = A$ (11 моделей).

Наприклад, словотвірна модель $N + Suf = A$ є суфіксальною схемою, яка показує, що від основи іменника за допомогою суфікса утворюються прикметники. Так, у схемі $N + Suf = A$ мають місце різні моделі, які виражають різні семантичні та стилістичні значення.

Така словотвірна модель, як $N + al = A$ утворює велику кількість відносних прикметників з різною семантикою. Наприклад, *accident + al = accidental*; *education + al = educational*; *vocation + al = vocational*. Інша словотвірна модель $N + ful = A$ утворює прикметники, які виражають повноту дії: *respect + ful = respectful*; *cheer + ful = cheerful*; *pain + ful = painful*. Модель $N + ic = A$ утворює відносні прикметники книжного та термінологічного характеру. Наприклад, *acid + ic = acidic*; *hero + ic = heroic*; *photograph + ic = photographic*.

Наступною за розповсюдженістю утворення прикметників є суфіксальна словотвірна схема: $V + Suf = A$. Однією з найпоширеніших суфіксальних моделей є $V + able = A$. Прикметники, утворені за такою моделлю виражають можливість чи здатність у процесі певної дії. Наприклад, *eat + able = eatable*; *value + able = valuable*; *irritate + able = irritable*.

Подібною до цієї моделі є наступна: $V + ible = A$. Суфікс *ible* утворює прикметники від дієслів і описує ті якості, завдяки яким дія може бути виконана. Наприклад, *resist + ible = resistible*; *permit + ible = permissible* [2, с. 45].

У процесі сполучення з твірною основою, суфікси оформлюють новоутворення граматично, збагачуючи їх новими смисловими компонентами.

Функція афікса, писав О.І.Смирницький: “полягає в тому, що він дає можливість побачити одну й ту ж основу в іншій перспективі, в одному із її бокових освітлень, тому й взагалі афікс може мати певний зміст тільки тоді, коли він сполучається з якоюсь основою, а не існує сам по собі” [7, с. 20].

Словотвірна валентність основ залежить від об’єму семантичної структури головного слова. За структурою просте слово є багатозначним і активно входить в процес словотвору. Тому основи простої структури мають більшу валентність, ніж основи похідних слів, а основи слів складної структури (у них в основі мотивації – велика кількість значень) – пасивні у словотворі.

У процесі деривації прикметників спостерігаються також випадки взаємодії однієї й тієї ж

твірної основи, що актуалізує схожі або різні смислові компоненти в своїй смисловій структурі, з різними суфіксальними морфемами. Так, в результаті сполучуваності субстантивної твірної основи *love-* з суфіксами *-some*, *-ful*, *-ly*, *-less* утворилися лексичні одиниці з різним семантичним діапазоном: *lovesome* – “милий”; *lovedful* – “сповнений кохання”; *lovely* – “прекрасний”; *loveless* – “нелюблячий”. Така багатогранна смислова структура ад’єктивних дериватів характеризується наявністю складних семантичних перетворень, які виникають внаслідок взаємодії як твірної і похідної основи, так і словотвірних афіксів і твірних основ.

На сучасному етапі розвитку англійської мови одним із основних способів творення нових слів, зокрема прикметників є суфіксація. Найбільшу словотвірну валентність при цьому виявляють вербальні та субстантивні твірні основи, які, сполучаючись з відповідними суфіксальними морфемами, утворюють нові номінативні одиниці з іншим лексичним значенням.

Отже, вивчення словотвірної валентності субстантивних та вербальних основ дає змогу глибше зрозуміти механізм утворення ад’єктивних дериватів, загальні і специфічні властивості смислової структури суфіксальних прикметників, взаємозалежність семантики похідного і твірного слова, а також ті зміни, що відбуваються в їх семантико-словотвірних структурах.

Література

1. Алефіренко Л.Б. Особливості словотвірної структури суфіксальних збірних іменників у сучасній англійській мові // Англ. філологія: проблеми лінгвістики, літературознавства, лінгводидактики: Зб. наукових праць. – Полтава: В-во “Техсервіс”, 2007. – 156 с.
2. Беляева Т.М. Словообразовательная валентность глагольных основ в английском языке: Учеб. пособие для яз. отд. ун-тов и пед. ин-тов. – М.: Высш. шк., 1979. – 184 с.
3. Бортничук Е.Н., Василенко И.В., Пастушенко Л.П. Словообразование в современном английском языке. – К.: Высш. шк., 1988.
4. Зятковская Р.Г. Суффиксальная система современного английского языка. – М.: Высш. шк., 1981.
5. Кубрякова Е.С. Теория номинации и словообразование // Языковая номинация: Виды наименований. – М.: Высш. шк., 1971.
6. Мешков О.Д. Словообразование современного английского языка. – М: Наука, 1976. – 217с.
7. Смирницкий А.И. Лексикология английского языка. – М.: Наука, 1976.

Гаража М.М.

Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г.Короленка

Науковий керівник – д. філол. н., проф. Баландіна Н.Ф.

Відтворення мовної картини світу в перекладі роману у віршах “Маруся Чурай” Ліни Костенко російською мовою

Відтворення семантико-стилістичних функцій культурологічних реалій як ключових слів культури у перекладному художньому творі – кардинальне питання не лише перекладознавства, а й мовознавчої науки в цілому. Однією з умов логічної інтерпретації тексту-першоджерела є глибоке розуміння твору в його етнокультурній площині, невід’ємною складовою якої і є реалії. Саме трансформація останніх часто завуальовує семантично значущі компоненти першотвору, що неминуче призводить до втрати певного об’єму інформації. Це обумовлено об’єктивними факторами: сама мовна система за своїми даними не може досконало передати зміст оригіналу. Така мовна ситуація висуває додаткові вимоги до перекладача: кожен переданий ним мовний елемент, послуговуючись найтоншими асоціативними зв’язками, має впливати на образне мислення носія мови і витворювати в його уяві конкретно-чуттєвий образ-фрагмент МКС нації-носія мови першоджерела.

Здійснений нами аналіз перекладу роману у віршах “Маруся Чурай” російською мовою, запропонований Романом Кудровим, дозволяє висловити певні міркування. Найперше, варто відзначити відсутність будь-якої тенденційності у виборі способів і прийомів передачі слів-реалій, як ключову складову МКС, раціональне використання буквального перекладу, а також відмову від калькування й схематичності.

Реалії, що їх було віднайдено у перекладеному варіанті твору, можна поділяти на:

1) реалії-назви одягу використовуються з метою створення образу ліричного героя, формування уявлень про його соціальний статус: “*Червону плахту, разных украшений, и пояс-крайку, красный с*